

Küçük Çakal

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Çakal

Aysel Banu YAVUZAL

Altın rengi ölde, kumların dalgalar gibi parıldadığı yerde küçük bir akal yaşardı. Kum sarısı tüyleri, uçları koyu renkli kocaman kulakları ve parlak kehribar gözleri vardı. Gür kuyruğunun ucu siyahtı ve göğsünde küçük beyaz bir leke parlardı. Ön bacağının birinde ince, örgülü bir ot bilezik taşırdı. Meraklı ve neşeliydi, hep keşfetmeye hevesliydi.

Bir gn kk akal byl bir tavanla tanıtı. Tavanın ay ııĖında parıldıyan yumuak gm grisi tyleri, uları soluk mavi uzun kulakları ve sakin mor gzleri vardı. Alnında kk bir hilal izi duruyordu ve boynundaki minik mavi talardan kolye hafife parlıyordu. "Merhaba," dedi tavan yumuacık bir sesle. "Ben buralarda yeniyim."

Çakal gösteriş yapmak istedi. "Bu çöldeki her gizli patıkayı bilirim!" diye böbürlendi. Kuyuya giden yolu yanlış göstererek tavşanı kandırmaya çalıştı. Ama tavşan sadece gülümsedi ve sabırla bekledi. "Güven hileyle kazanılmaz," dedi tavşan yumuşakça. Çakal biraz utandı ve bunun yerine iyi davranmaya karar verdi.

Bir sabah öl kuyusu yok olmuştı! Benekli tüyleri ve minik kırmızı atkısı olan tombul bir kuş olan kum keklği telaşla kanat ırpıyordu. "Kuyu kayboldu!" diye bağırdı. "Ne yapacağız?" Yuvarlak gözlükler takan yaşlı öl kaplumbağası buruşuk başını salladı. "Bu bir gizem," dedi yavaşça. "Yardıma ihtiyacımız var."

Küçük çakal öne çıktı. "Kuyuyu ben bulacağım," dedi cesurca. Ama kaplumbağa kuşkulu görünüyordu. "Sen genç ve oyuncusun," dedi. "Sana güvenebilir miyiz?" Çakalın kulakları düştü. Sonra büyülü tavşan konuştu. "Ben onunla gideceğim. Birlikte bu gizemi çözebiliriz." Çakalın kehribar gözleri umutla parladı.

İki arkadaş kum tepelerinin üzerinden yola koyuldu. Tavşanın kolyesi gizli şeyleri sezdiğinde hafifçe parlıyordu. "Kuyu yakın," diye fısıldadı tavşan. "Ama bir şey onu örtüyor." Çakal havayı kokladı ve dinledi. Kocaman kulakları seğirdi. "Hafif bir şırıltı duyuyorum," dedi. "Bu taraftan!" Sesin peşinden yüksek bir kum tepesini aşılar.

Öbür tarafta tuhaf bir manzarayla karşılaştılar. Kuyunun üzerini kocaman bir kum yığını kaplamıştı ve minik ayak izleri uzaklaşıyordu. "Bunu biri kasten yapmış," dedi çakal. "Ama kim? Ve neden?" Tavşan mor gözlerini kapattı ve sessiz büyüsunü kullandı. "Endişe seziyorum, kötülük değil," dedi. "Biri korkuyor."

Ayak izlerini küçük bir çukura kadar takip ettiler. Orada, korkmuş görünen genç bir çöl tilkisi saklanıyordu. "Kumu ben taşıdım," diye sızlandı tilki. "Susamıştım ve diğer hayvanlar beni hep kovalıyor. Kuyuyu saklarsam su içmeme izin verirler diye düşündüm." Çakalın içi acıdı. "Kuyuyu paylaşabiliriz," dedi yumuşakça.

Tavşan başını salladı. "İyilik anahtardır," dedi. "Hep birlikte çalışalım." Çakal ve tilki kumu kazmaya başladı. Tavşan büyüsuyle kumu hafifletti. Yavaş yavaş kuyu yeniden ortaya çıktı. Dibi berrak suyla parıldıyordu. Kum keklığı aşağı uçtu ve sevinçle bağırdı: "Yaşasın! Kuyu geri geldi!"

Ama kaplumbağa hâlâ endişeli görünüyordu. "Yeniden kaybolmayacağını nereden bileceğiz?" diye sordu. Çakal söz aldı. "Bir söz vereceğiz. Her hayvan buradan su içebilir ve kimse kovalanmayacak." Tilki başını salladı. Tavşan gülümsedi. "Güven iyilikle kazanılır," dedi yumuşakça. Kaplumbağa gözlüklerini düzeltti ve sonunda o da gülümsedi.

Hayvanlar kuyunun etrafında toplandı. Çakal gurur duydu, güçlü ya da akıllı olduğu için değil, yardım ettiği için. Büyülü tavşan yanında durdu. "Büyük bir ders öğrendin," dedi. "Güven hileyle ya da güçle kazanılmaz. İyi bir kalpten büyür." Çakal ot bileziğine baktı ve gülümsedi.

O günden sonra küçük çakal ile büyölü tavşan canciğer arkadaş oldular. Her gün kuyuya gittiler ve tilki de onların arkadaş oldu. Kum kekliğı çölün dört bir yanından haberler getirdi. Yaşlı kaplumbağa eski günlerin hikâyelerini anlattı. Çöl huzurlu ve mutluydu, hepsi iyilik sayesinde.

Çakal tavşanın sözlerini hiç unutmadı. Hile yapmayı bıraktı ve başkalarına yardım etmeye başladı. Kaybolmuş bir kertenkelenin suya ihtiyacı olduğunda ona yolu gösterdi. Bir böcek susadığında damlalarını paylaştı. Tavşan gururlu mor gözlerle izledi. "Bilgeleşıyorsun," dedi. Çakalın kuyruğu sevinçle sallandı.

Bir akşam tavşan kolyesinden minik mavi bir taş verdi çakala. "Bunu sakla," dedi. "İyi davrandığında parlar." Çakal taşı sımsıkı tuttu. Ay ışığında hafifçe parıldadı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Bana güveni öğrettiğin için." Tavşan yanağını usulca okşadı.

Yaşlı kaplumbağa çakala geldi. "Senin hakkında yanılmışım," dedi. "Sen güvenilir ve iyisin. Çöl senin gibi biri olduğu için şanslı." Çakalın kulakları dikildi. Kum keklığı cıvıladı: "Kahramanımıza üç kez yaşasın!" Ve bütün hayvanlar alkışladı. Çakalın içi ısındı, çünkü onların güvenini kazanmıştı.

Böylece küçük çakal, gerçek dostluğun birbirimize nazik ve şefkatli davrandığımızda büyüdüğünü öğrendi. Çöl kuyusu bir daha kaybolmadı ve hayvanlar hep birlikte mutlu yaşadılar. Her gece çakal parlayan mavi taş baktı ve hatırladı: güven iyilikle kazanılır. Ve bu, hepsinin en güzel hazinesidir.